

EEN ROOD, BLAUW EN GROEN JASJE

Het gebeurde tijdens mijn allerlaatste vliegtuigreis toen ik weerkeerde van het zuiden van Duitsland. Ik had daar een korte zomervakantie gecombineerd met een dagelijks bezoek aan mijn beste vriendin, die in een nabijgelegen hersteloord wat soelaas vond voor haar chronische pijn aanvallen. We hadden, in haar voorzichtig, traag tempo veel gewandeld, veel gelachen ook en gekletst over vroeger en nu. Toen we afscheid namen, wisten we niet dat het voorgoed zou zijn. Ze stierf kort nadien, 68 jaar. Ze zou nu, zoals ik, over enkele maanden 89 worden. Lang geleden dus, maar ik wandel nog steeds met haar in een zomers, glooiend landschap met uitzicht op besneeuwde bergtoppen.

Komt het door dat afscheid dat ook beelden van mijn terugreis levend zijn gebleven?

In het vliegtuig zat ik naast een man die nogal nors reageerde toen de stewardess hem zijn lijfblad niet kon bezorgen. Ik zat aan het raampje en was blij de lucht en de wolken te zien zodat ik mijn ontevreden mompelende buur wat kon vergeten. Gelukkig klaarde hij wat op toen hij een dienblad met een soort van vieruurtje voorgeschoteld kreeg. Er kon zelfs een glimlach af toen ik, onhandig als steeds, thee op mijn broek morste. 'Overkomt mij ook wel eens', zei hij en toen was het ijs gebroken.

Maar het mooiste moest nog komen. Dat was toen de stewardess langskwam met haar geschenkenwagentje. Buurman veerde recht en wees haar een teddybeertje aan dat bovenop de drankflesjes troonde. Het zag er schattig uit: met een rood jasje en op zijn hoofd een mini-helm met bijhorende, ouderwetse vliegeniersbril. Buurman keurde het beertje, knorde tevreden en vroeg de stewardess of ze er nog meer had. Ze rommelde wat in de onderste regionen van haar kar en haalde er een tweede en een derde boven. Allebei ook kleine vliegeniers, maar de ene met een blauw, de ander met een groen jasje. Buurman wou ze allemaal: rood, blauw, groen. Hij betaalde en zette de drie schatjes op zijn knieën, met hun smoeltjes naar hem toe. Hij probeerde of hij de bril over hun ogen kon schuiven, gromde ietwat ontgoocheld toen dat niet wou lukken zonder stukken te maken. Hij trok hun jasje recht en streek met zijn wijsvinger liefkozend over hun neus en oortjes. Toen voelde hij dat ik zat te kijken. Een beetje beschaamd wendde ik mijn blik af, maar dat was niet nodig. Hij schonk me een schuchter lachje en zei: 'Ze zijn voor mijn kleinkinderen. Ik heb ze lang niet gezien.'

Ik moest iets wegslikken. Was die gevoelige opa, de norse man van daarstraks? En zo komt het dat, als ik weer eens wandel met mijn gestorven vriendin, wij op die zon-beschenen weg vaak drie teddybeertjes-met-vliegeniersbril, naar ons toe zien huppelen. Het ene met een rood, het andere met een blauw en het derde met een groen jasje.

T.S